

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. szeptember 8-án.

Textus: Krónikák 2. könyve 19. rész 4. verse: „Ezután Jósáfát Jeruzsálemben maradt. De újra meg újra kiment a nép közé, Beérsebától fogva egészen Efraim hegyvidékéig, és megtérítette őket őseik Istenéhez, az Úrhoz.”

Kedves Testvéreim!

Minden bibliai történet összekapcsolódik az előtte lévővel. Különösen igaz azokban az esetekben, amikor ezt a Szentírás külön rögzíti is. Jól jelzi ezt a felolvasott bibliai szakasz egyetlen szava: „ezután”. Jósáfát túl van egy nagyon érdekes leckén. Elment, hogy Izráel királyával együtt hadba vonuljon. Megkérdezték a prófétákat, hogy mi Isten akarata. A próféták jöttek, és mind azt mondták, hogy Isten a kezükbe adja az ellenséget, menjenek a harcba nyugodtan. Volt azonban egy próféta, aki Isten üzenetét hozva elmondta, hogy mindaz, amit hallottak nem mennyei üzenet, hanem hamis prófécia. Nem szabad elkezdni a háborút, mert ha mégis megteszik, akkor Izráel királya meg fog halni. A két király meghallgatta az összes prófétát, majd a végén demokratikus döntést hoztak. A legtöbb szavazatot elnyert megoldást választották, vagyis megkezdték a harcot. A végeredmény vereség, és az álsruhába öltözött izráeli király halála lett. Jósáfát király azonban sértetlenül térhetett vissza Jeruzsálembe. Amit itt olvastam, hallottunk, az „ezután” történt.

A királynak tehát volt egy nagyon fontos tapasztalata, amiből több következtetést is le kellett vonnia. Isten üzenete nem szavazattöbbséggel működik. Lehet, hogy 9 millió ember azt mondja, hogy szabad lopni, de ha ezzel szemben áll Isten üzenete, ami csak 1 szavazat, akkor mégis az 1 mellett döntök. Lehet, hogy a körülöttem élők sok mindent megengedhetőnek tartanak, akár a párkapcsolatok lazaságával kapcsolatban is, de ha Isten egyetlen véleménye más, mégpedig a házasság köteléke, akkor amellett az egy mellett döntök. A királynak ezt tehát meg kellett tanulnia. Ugyanakkor azt is, hogy ha a Mindenható nem vigyázott volna rá, akkor nem maradt volna életben. Jósáfát „ezután” tette meg mindazt, amit tett.

A király „Jeruzsálemben maradt”. A saját székhelyén, ott, ahová Isten rendelte. Rájött ugyanis, hogy a saját örhélyét nem hagyhatja el háború miatt, vagyonszerzés, gazdagság reményében. Még akkor sem, hogyha erre a saját sógora hívta meg. Az első, amit következtetésként „ezután” a király megtett, az állhatatosság. Tudta, hogy azt a feladatot, amivel Isten megbízta, azt nem hagyhatja el.

Nagyon sokszor kesergünk azon, hogy mennyire nem állhatatos ez a világ. Ennek pedig az egyik legerősebb indítéka az, hogy nem találják a helyüket sokan. Nem érzik azt, hogy azon a helyen lennének, ami igazán nekik való. Útkeresésben vagyunk a középiskolában, hogy milyen hivatást válasszunk. Ez teljesen természetes. Útkeresésben vagyunk az egyetemet követően, hogy a hivatáson belül milyen típusú munkát válasszunk. Ez is teljesen normális. Aztán 35-45 éves kor körül megint útkeresésben vannak az emberek, hiszen felteszik a kérdést, hogy amit eddig tettem, valóban az a nekem való? És ismerünk olyanokat is, akik az egész életüket tapogatózással töltik, és talán életük végéig nem érkeznek meg. Az alap probléma az, hogy sokszor azért nem találjuk a helyünket, mert nem érezzük azt, hogy Istentől kapott feladatot végeznénk.

Jósáfát tudta, hogy a királyi tisztséget Istentől kapta. Megtanulta, hogyha Isten nem tartotta volna meg, akkor saját hibájából elveszítette volna. Ez a tapasztalat vezette el oda, hogy állhatatosan kitartsa a feladat mellett.

Hol van akkor a megoldás? Ott, hogy életünk minél korábbi szakaszában meg kell értenünk mindazt, amit Isten velünk tervez. Nagyon kemény útkeresés ez. És itt elsősorban a fiatalabbakat szólítja meg Isten üzenete. Hajlandó vagyok-e azt feltenni kérdésként, hogy hol szeretne engem Isten látni? Mihez adott nekem képességeket? Mi az, amiben a legjobban el tudom látni a feladatomat? Amíg ugyanis csak az a kérdés, hogy mely szakmák a hiányszakmák, addig nem lesz megnyugvásom, és állhatatosságom. Amíg csak az érdekel, hogy hol tudom elérni a legnagyobb fizetést, addig nem lesz békességem. Ideig-óráig ezek is működnek, van, aki élete végéig ebben a döntésében kitart. A kérdés mindig az, hogy milyen áron? Élet- és lélekfeladással? Jósáfát tudta, hogy nem szabad neki mást tenni, mint amit Istentől megkapott. Akkor lesz a lelkének békessége.

Ebből következett a második cselekvéssor. Újra és újra kiment a nép közé. Királyként nem tartotta lealacsonyítónak, hogy az egyszerű emberekkel találkozzon, hogy velük Istenről beszélgessen. Ha egyszer kapott valamilyen megbízatást Istentől, akkor úgy érezte, hogy azzal helyesen kell élnie.

Az egyik legfontosabb üzenet, amit a magatartásunkkal átadhatunk, hogy a mi Istenünk nem személyválogató. Amikor Jézus itt a földön járt, akkor ezt élte az emberek elé. Szóba állt az idegenekkel, a samáriaiakkal, akikkel egy zsidónak nem szabadott beszélni. Szóba állt a nőkkel, és ugyanúgy tanította őket, mint a férfiakat, még akkor is, hogyha a korabeli közeg szerint ezt nem tehetett volna. Szóba állt a leprásokkal,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. szeptember 8-án.

akiket messze el kellett volna kerülnie. Amikor Jósáfát kiment a nép közé, akkor azzal ezt mutatta meg. Isten nem személyválogató.

Ezt kell nekünk is sugározni. Teljesen mindegy, hogy milyen pozícióba kerültünk, hogy milyen hatalom van a kezünkben. Nekünk az a feladatunk, hogy mindenkivel szóba álljunk. Természetesen tesszük ezt úgy, hogy mindeközben nem adjuk fel az elveinket, nem mi vesszük át azt, amit a közeg sugall, hanem így szeretnénk Istennel az embereket megismertetni.

A keresztyén ember ebben a világban ugyanis olyan, mint amikor különböző gabonaszemeket összekeverünk. A búzamazgából nem lesz árpamag attól, mert egymás mellé öntöttük őket. A Krisztus követő ember Urát képviseli, de úgy, hogy közben nem oldódik fel a világ közegében. Mondhatom úgyis, hogy nem lehetünk halmazállapot változtató emberek. Abban a pillanatban ugyanis, ha elveszítjük a szilárdságunkat, akkor vegyülni, keveredni fogunk, akkor nem az történik, amire a hivatásunk van, hogy mi adjuk az igazodási pontot, hanem az történik meg, hogy mi igazodtunk, mi alkalmazkodtunk. A király, amikor a nép körébe ment, akkor az egyetlen Isten egyetlen üzenetét adta át az ott lévőknek, és ő jelentette az igazodási pontok sokak számára.

Amikor a király újra és újra a nép közé ment, akkor még egy nagyon fontos üzenetet továbbadott. Isten mindenkire lehajol és közeledik. Pontosan tudom én is, hogy a király nem volt Isten. Tudom, hogy képviselőként sem volt a legtökéletesebb. Mégis a magatartásával és a hivatástudatával kifejezte, hogy Isten nem marad távol az emberektől.

A Mindenható Jézus Krisztusban véglegesen megmutatta, hogy Ő nem marad távol tőlünk. Nekünk nincsen már semmi más feladatunk, mint az, hogy Őrá mutassunk, hogy róla beszéljünk, hogy Őt vigyük az emberekhez. A mi Istenünk nem elérhetetlen, nem egy távolról idegondoló lény, hanem olyan, aki saját Fiát adta értünk.

Ez az alapja annak, hogy mi is elindulhatunk, és az embereknek hirdethetjük Őt. Igazából nem azt kell elmondanunk, amit egy-egy teológiai könyvből kiolvashatunk, hanem azt, amit mi éltünk át és mi tapasztaltunk. Gondoljuk csak végig, hogy vajon mit választanánk, hogyha éppen éhesek lennénk. Egy darab száraz kenyeret, vagy egy zamatos gyümölcsöt. Biztos vagyok abban, hogy a gyümölcs mellett döntenénk. Így lesznek az emberek is azzal az üzenettel, amit újra és újra elmondunk. Nem a száraz tényeket adjuk tovább, hanem azt, ahogyan az az életünkre hatott. Ahogyan én átéltem és megtapasztaltam Jézus kegyelmét. Biztos vagyok abban, hogy Jósáfát is azt az élményét mondta el, hogy Isten milyen formában őrizte meg az életét. Mi is ezt tehetjük az emberek között.

Az állhatatosságnak és az üzenet körbehordásának egyetlen célja volt. A király Istentől kapott hivatásában azt tartotta fontosnak, hogy az embereket Istenhez térítse. Nem ő volt a középpont, nem ő volt az, akit meg akart mutatni a nép között, hanem Isten. Azt hirdette, hogy az emberek forduljanak el attól, amibe belesüppedtek, és forduljanak oda Istenhez.

A mi küldetésünk ugyanez. Jézus mennybemenetel alkalmával azt mondta a tanítványoknak, hogy menjenek el és tegyenek tanítvánnyá minden népet. Ez pedig nem megy anélkül, hogy a mi életünk ne lenne már teljesen Megváltónké. Olyan ez, mint amikor egy folyón sodródunk, és valaki utánunk nyúl, hogy beemeljen egy lehorgonyzott hajóba. Abból a lerögzített hajóból fogunk tudni más sodródó embereket mi is megmenteni. Jézus Krisztusban mi is lerögzített emberek lehetünk. Ez a megmenekülés, amit tovább adhatunk, amit elmondhatunk, aminek a segítségével mások életét megragadhatjuk Krisztusnak.

Más küldetésünk nincsen. Nem az a feladatunk, hogy csak élvezzük a hitünkben fakadó áldásokat, hogy mindig csak azt nézzük, hogy mit kaphatunk Istentől, hanem arra is figyelniünk kell, hogy mi az, amit tovább adhatunk, mi az, amivel mások életét segíthetjük. Megváltásról, örök életről senki nem fog helyettünk beszélni. Adjuk hát tovább a jó hírt, hogy minél többen megszabaduljanak és megmeneküljenek!

Ámen!